

Mă scufund în golul din pahar

Flavius

Mă rod carii lemnului roșu în simțuri
până-n sinapsele nervilor la fantă,
nu-i mai suport și țip de frustrare
pentru a mă elibera din chingi nesimțite.

Mă scufund în golul din pahar
ce nu-și mai dorește apă plată,
mai degrabă vom sorbi cristalinul
din pălinca cu mărgele de argint.

Aș încerca să cuprind arderea
în palmele tale cu miros de iarbă
dar nu am nevoie decât de un gest,
poezia ta să-mi țese sub piele
pânza de paianjen a mângâierilor
scrise pe marginea cuvintelor
în care ne contopim
noi și respirațiile noastre tăioase
ascultându-ne inimile cum curg ca nisipul
și le iubim, ne lasă să construim castele.

La sfârșit ochi în ochi vom înțelege,
tot ce ne consumă trebuie depășit,
unghi în unghi să descoperim filonul
până la cea dintâi celulă și s-o iubim
mai mult decât pe noi înșine purtătorii
unui ideal nemărginit.